

Overlæsfelse, nemlig at man skaber en for stor Ensidighed istedetfor en for stor Afbidighed. Grændsen er selvfølgelig meget vanskelig at træffe, og efter at vi i 1845 svingede stærkt over til Afbidigheden, kunde man let blive tilbøielig til noget for stærkt at svinge over til den modsatte Side. Jeg tror, at Mindretallet har undgaaet denne Fare, medens den Bestræbelse, der gjør sig gjældende i Flertallets Forslag, efter min Overbevisning indeholder en saadan Ensidighed, hvad jeg om kort Tid skal komme til. — Under første Behandling blev det udtalt af min ærede Nabo tilhøire (Bojsen), som i sin Tid deltog i de Serogtredives Vindringsforslag, og ligeledes var en af Fædrene til Ellevemandsbeslutningerne, efter en Skilbring, som efter min Overbevisning var meget overdreven, idet den udmalede alle Ulemperne ved den hidtil bestaaende Ordning, — det blev udtalt af ham, siger jeg, at det, hvorpaa det fortrinnsvis kom an, var at indrette Skolesystemet saaledes, at der paa visse Trin deraf blev gravet dybe „Grøfter“, som Ingen kunde springe over, uden at han var i Besiddelse af for det Første en fremtrædende Begavelse og for det Andet af en vis Energi og Villieskraft. Den jævne Middelmaadighed, som hidtil har opfyldt saa mange Pladser, og efter den hidtil bestaaende Skoleorden nogenlunde kunde drive det igjennem ved et Jævnumaal af Flid og Ihærdighed, skulde for Fremtiden holdes borte. Den høiere Videnskab skulde alene være tilgængelig for dem, der havde Dygtighed og Villiestyrke til at springe over disse „Grøfter“. Men jeg maa tilføie, at jeg for-gjæves har søgt slige „Grøfter“ i Flertallets Forslag; jeg ser ikke, at der i hele den Skole, som det har opstillet, er noget afgjørende Vendepunkt, end sige flere afgjørende Vendepunkter, hvor der kræves Begavelse og Villieskraft som Betingelse hos Eleverne for at overspringe dem. Jeg ser intet Saadant; der er ganske vist nogle Punkter i den nye Skole, hvor man skal vælge mellem det ene

og det Andet, men jeg vil spørge enhver praktisk Mand, om den, der foretager Valget paa det Tidspunkt af BARNETS Liv, hvor Flertallet har henlagt sine Vendepunkter, er BARNET eller FORÆLDRENE. Jeg tror ikke, det er den mindste Tvivl underkastet, at det i det aldeles overveitende Flertal af Tilfælde er FORÆLDRENE, der bestemmer, hvilken Vej BARNET skal gaa, — at der derved tages noget Hensyn til BARNETS Begavelse, er en Selvfølge, men det er jo i høieste Grad Tilfældet allerede nu i Skolerne, det er Tilfældet, førend man indsætter BARNET i den lærde Skole, det er Tilfældet paa det Tidspunkt, hvor man spørger, om BARNET skal gaa ind i Realklasserne eller følge de studerende Klasser, og det er i høi Grad Tilfældet, naar Disciplen har faaet Artium og siden anden Examen, om han da skal fortsætte sit Studium eller hellige sig til en praktisk Gjerning, — og Gud være lovet, det bliver mere og mere Skik og Brug, at man lader de unge Studenter hellige sig til en anden praktisk Virksomhed istedetfor at lade dem følge Embedsveien, der sandelig under de nuværende Forhold ikke mere er tillokkende eller ønskelig. Disse Vendepunkter ligge tilstrækkeligt for i den nuværende Ordning, og jeg søger forgjæves i hele Flertallets Forslag Noget, der kan siges i en høiere Grad end det nuværende System at danne Grøfter, Vendepunkter, afgjørende Stadier for Begavelse, Dygtighed, Villieskraft og Energi. De Bæfener, som gjenngaa den Skole, som Flertallet vil skabe, ville visstnok ikke blive i mindste Maade mindre blege, udmattede, sløve, blaserede og hvilke andre Udtryk det ærede Medlem brugte, end den nuværende lærde Skoles Elever. Jeg er overbevist om, at det vil blive ganske det samme, kun med een Forskjel, som visstnok lader sig opnaa uden at følge Flertallet ind paa en saa særdeles gjen-nemgribende Reform, nemlig en Indskrænkning af Dagene, en Forkortelse af Skoletiden, en større Hengivelse til legemlige Dvælsler, som